

is verték itt). Ennek a felvonásnak is megvan a maga crescendója és fortissimója, csak gyorsabban zajlik le, mint az előbbi mutatvány. Hallottam előadást a válásról, az egyetemi reformról, a külpolitikáról, a kormányválságról, s hallgatták a kivényelt rendőrök is, fekete uniformisban, belevegylve a sötétbe, ahogy a házfalak mentén álldogáltak. Legfelül Giordano Bruno szobrának erős, komor plasztikája, alatta vagy vele szemben a szónok, a szónok alatt a tér kissé emelt, domborodó közepén a hallgatóság, legalul, a tér szélén a pár szakasznyi rendőr. A szónokok többnyire onnan beszélnek, ahol a mézsárosok standja áll délelőtt, a hallgatóság a zöldség és gyümölcs, valamint a vágott baromfi helyét foglalja el, a rendőrök a trógerékét.

KÉP „AZ ELSŐ FELVONÁS”-BÓL

„A HATALMAS, BIZARRUL ROMSZERŰ, ÖSSZEVISSZA LEHASADOZOTT PALOTA” A SZOBOR MÖGÖTT

Aztán szétozlanak, s a Campo mindennapja szinte észrevétlenül megy át a negyedik felvonásba, mely már az utolsó. Az eróművész Bruno szobrán túl produkálta magát, a politikus a szobron innen, a nagyvilág pedig még tovább húzódik a térnek ezen a felén, a lezáró házfalig, a La Carbonara étteremig. A térre kirakott s szépen terített, jól megvilágított asztalokat egy ovális medencéjű szökőkút határolja el a tér nagyobbik felétől. A térnek ez a nyári esteiken elkülönülni látszó részlete a legfényesebb ilyenkor, s az asztalok fölött gyakoribb az angol, a német szó, mint az olasz, folyik az eleven csevegés, miközben túldoldalt a hatalmas, bizarrul romszerű, összevissza lehasadozott palotának legtetején, vagy nyolc emelet magasságban, úgy ég egy ablak mögött az erős, magányos kék fény, mint valami világítótoronyban.

Pár óra még, s a félretolt asztalok, székek helyén a hajnali zöldségesek állítják fel megint sátraikat, egy gumikesztyűs fiatalasszony úgy babrál az endivia, cikória és fejes saláta halmokon, mintha ébresztgetné őket, s kezdődik minden előlről, a piac, a játék, a politika, a nagyvilág felvonásaiban megkomponált mindennapi színjáték.

Minden római tér mindennapjának megvan a története, színjátéka. De egyiké sem oly gazdag s oly finoman rendezett, mint a nyári Campo de' Fiori. E különös

A LA CARBONARA ELŐTTI „NAGYVILÁGI” RÉSZ; RÁLÁTÁS A CANCELLERIÁRA

VÉGE „AZ ELSŐ FELVONÁSNAK”

(Szauder Józsefné felvételei.)